

er begrænsende på en række felter, det er et flertals ret, det anerkender vi fuldt ud. Vi forventer så også, at flertallet er et flertal, der gælder, når lovforslaget bliver behandlet endeligt her i Folketinget, således at regeringspartierne ikke blot anser det for givet, at vi andre stemmer loven igennem.

Derfor vil jeg sige, at det ville klæde ministeren at færdiggøre den aftale, han har lavet med Dansk Folkeparti, eller vende sig den anden vej i salen, således at vi ikke fremover skal blive ved med at have den usikkerhed på det her område. Og jeg vil så slutte af med at spørge Dansk Folkeparti, om de ved tredjebehandlingen af det her forslag agter at stemme for den endelige lov om indfødsret.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Hr. Søren Krarup som ordfører.

Søren Krarup (DF):

Lad mig blot indrømme, at vi ikke har det godt med dette lovforslag.

Der er ganske vist sket mange glædelige forandringer vedrørende muligheden for at opnå dansk indfødsret. Vi hilser med stor glæde, hvad der er sket siden forrige folketingsvalg manifesteret i de nye regler, der trådte i kraft den 1. juli 2002. Ikke blot er der nu ikke tre, men kun to lovforslag om året, ikke blot er antallet af nye statsborgerskaber gået kraftigt ned, men kriminelle snyltere og folk, der ikke kan tale dansk, kan ikke mere blive danske statsborgere. Jovist, udviklingen har været god og glædelig, og vi noterer os den – sagt i al beskedenhed – som en slags sejr.

Det manifesterede sig tydeligt ved forrige lovforslag, hvor der var 723, der fik tildelt indfødsret. Dette antal signalerede en udvikling, vi hilste velkommen, fordi den lagde op til, at der om året ville blive ca. 2.000 statsborgerskaber. Dette tal kan vi leve med. Dette tal angiver, at der ikke sker en slags udskiftning af den danske befolkning i disse år, hvor der finder en folkevandring sted fra den tredje verden til den vestlige verden.

Jeg skal ikke nægte, at jeg har ønsket det og også udtalt, at vi vil foretrække et bestemt antal af fremmede om året, der kunne blive danske statsborgere, f.eks. 2.000, og når dette antal var nået, blev proppen sat i for i år, og så måtte de resterende vente til næste år. På denne måde havde vi styr på udviklingen.

Kloge mennesker har belært mig om, at dette er en umulighed – jeg forstår stadig væk ikke helt hvorfor – og jeg har derfor accepteret de nuværende tilstande, hvor et kraftigt strammet kontorcirculære skal holde styr på udviklingen og forhindre de skrækkelige tilstande, som vi havde på indfødsområdet under de forrige regeringer.

De 723 statsborgerskaber på forrige lovforslag signalerede også, at der kunne være noget om det, men nu oplever vi så, at antallet er steget til mere end det dobbelte, til 1.414 voksne og 854 børn. Dermed er vi straks kommet et godt stykke over det årlige antal, vi kunne affinde os med. Dermed begynder vi at nærme os tilstande, som vi ikke bryder os om.

Jeg har overvejet, hvad vi kunne stille op, om vi kunne stille krav om en gennemførelse af mit rimelige og indlysende forslag om en bestemt kvote statsborgerskaber om året. Vi kunne også se kontorcirculæret kritisk igennem endnu en gang, bl.a. har jeg fortsat en mistanke til de danskprøver, der skal aflægges, og jeg skal i den nærmeste fremtid ud at bivåne nogle prøver for at studere deres sværhedsgrad. Vi kunne kræve et nyt og strammere cirkulære, vi kunne måske også noget tredje eller fjerde.

For ét er sikkert, vi kan ikke acceptere, at strømmen af nye danske statsborgere atter udvikler sig til en rivende flod. Vi står fast på, at dansk indfødsret, den fornemste gave, som Danmark kan give fremmede, kun skal gives til dem, der har gjort sig fortjent til den, og at disses antal aldrig må blive af en sådan størrelsesorden, at det på længere sigt truer danskernes førstefødselsret til deres eget land. Vi anser denne sag for at være af den allerstørste nationale interesse.

Derfor er vi nu i tvivl vedrørende dette lovforslag. Jeg skal ikke lægge skjul på, at der hos os er mange og stærke røster for, at vi skal stemme nej. Jeg kan ikke uden videre afvise disse røster. Vi er, konkluderer jeg, i svare overvejelse.

Kl. 13.50

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Else Theill Sørensen ønsker ikke ordet. Er der andre, der ønsker ordet som ordfører i denne her sag? Ønsker ministeren ordet?

Fru Elsebeth Gerner Nielsen som ordfører.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg synes, det bliver interessant at se, hvor længe regeringen vil stå model til denne her farce